

Tohle otrávení hudbou je dvojího druhu, a ty je třeba od sebe odlišovat. První z nich je fyziologické povahy. Je jasné, že umělecká díla patří do Popperovy množiny „světa 3“¹. Jsou to prvky objektivního poznání, citové produkty lidské duše. Je však pravda, že určitá část toho, co dělá dílo dílem, co hudbu dělá živou, je právě životní energie, kterou máme v sobě, a kterou oživujeme dílo samotné. Tato energie však taky někde končí. Naštěstí se pravidelně doplňuje, abychom tak mohli být den po dni, rok po roku připraveni objevovat díla nová. Energie, o které mluvíme, se ale nemůže donekonečna dobíjet pro to stejné dílo² (v protikladu s touto myšlenkou taky nepochopitelné dennodenní opakování Zdravás Královno trapisty). Co se bude dít, když umírajícímu člověku tato energie dojde jednou pro vždy? Vzhledem k tomu, jaké pocity má hudba schopnost navodit, bychom řekli, že je naší povinností nemocnému nebo umírajícímu na pomoc hudbu pustit. Problém ale tkví v tom, že ten dotýčný už nebude mít chuť na nic, jak se to říká, a tak mu hudba nemůže pomoci **nehledě na vztah**, který k ní měl během nejlepších chvil svého pozemského života.

Hodnocení:

zvolila jste ještě esejističtější vyjadřování, než má autor, na konci jste ale střízlivější (serenáda, láska), nebojíte se modulací

je třeba zvláště pochválit češtinu

B

¹ Podľa Karla Poppera a jeho metafyzického vnímania reality je svet rozdelený na tri roviny. Svet 1 je svetom „prírodných vied“, poznávania prírody, hornín. Spadajú sem predovšetkým oblasti biológie, chémie a fyziky. Svet 2 je svetom subjektívneho vedomia. Je to sféra pocitov a myšlienok živočíšnej rasy (zahŕňajúc človeka). Svet 3 je svetom „objektívneho vedomia“. Patria sem predovšetkým hodnoty vyjavené prostredníctvom umeleckých diel, etické hodnoty. Inakosť sveta 3 v porovnaní so svetmi 1 a 2 je existencia tejto roviny 3 výlučne v ľudskej mysli (netýka sa teda iných živočíchov).

² Určité nadchnutie, eufória po čase musí opadnúť, tak, ako keď sa nám páči nejaká pesnička a počúvame je stále dookola až dovtedy, kým nám nelezie na nervy. Potom sa stáva, že keď na ňu zabudneme a náhodou ju počujeme s odstupom času, prináša nám opätovne ten skvelý pocit, že sa nám chce tancovať, spievať alebo len niekde ležať v sieti s pohárom vína.